

"Та ларма што је дигнута око мене много ме је потресла. Молила сам неке познанике, младе људе, да где год да виде нешто о мени написано, пригуше. Али, ето шта су урадили. Звали су ме на неко вече о мени, али ја сам одбила, рекла сам да сам болесна. Сви су хтели да ме скину са дневног реда. Кажу: "Има 80 година, скоро ће умрети, дај да напишемо нешто и да је оставимо. То страшно вређа. Волим тишину, зато ме је та бука око мене много потресла.. Ако нешто вредим нека кажу после моје смрти, а ни два дана пред смрт не желим да ме хвале. Нисам била срећна. С тим сам се помирила. Постоји васионска срећа, која опредељује људе. Ако нисте вољени узалуд ћете настојати да вас воле "

Ово је део из једног од последњих интервјуа Исидоре Секулић, о којој није лако написати чланак, који би стао у неколико пасуса текста. Жена, која је будућим генерацијама оставила културно богатство непроцењиве вредности заслужује, чини се, много више од тога колико се о њој данас зна и прича и колико су наши савременици спремни да признају њену величину. Усамљена, несхваћена и одбачена свој је живот привела крају у страху од анатеме тадашње културне елите, која ју је осуђивала, очигледно у њој препознајући свог најјачег конкурента. Али, Исидора је ћутала .
..Рођена је 18. фебруара 1877. године у Бачкој, а свој књижевни рад започела је касно, тек после тридесете године. До тада је, као и све школоване жене тог времена, радила као наставница Своју учитељску каријеру започела је у Панчеву, где је наилазила на велико неразумевање средине, а потом и у Шабцу, да би од 1919. коначно прешла у Београд.. Детињство је провела у Руми и Земуну, а школовала се у Сомбору. . Живела је повучено, у свету књига, без породице коју је рано изгубила. Била је болешљива, од мајке, коју није запамтила, наследила је, како каже: "потпуну туберкулозу" , а са очеве стране: "лудило и разне облике нервне поремећености" И поред тога много је путовала, била је у: Француској, Немачој, Енглеској, Скандинавији, Русији, Африци, Малој Азији. У Мароку је путовала олигархским бродом, онако "како путују сромашни људи као што сам ја" ..
"Рамена су јој уска и коса као да је хтела да буе риба, како она сама описује један свој лик, Косту Земљотреса. Очи су јој крупне, плаве, мало искочиле из дебелих капака. На челу изнад леве обрве има малу брадавицу, Седу косу је савила у пунђу. Две велике боре су јој усечене испод истакнутих јагодица, а друге две полазе од краја усана и одвајају брду од осталог лица. На њој је кућна хаљина неодређене боје, искрпљена на лактовима" , овако Исидору описује новинар Данило у њеном последњем интервјуу, објављеном 18. марта 1957. Године

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com